

Arrest

**nr. 63 895 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. MEULEMANS en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 23 februari 2010, diende op 25 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 23 februari 2010, diende op 26 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 7 juli 2010 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam ten aanzien van beide verzoekende partijen op 7 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 maart 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die op verzoekende partijen op 28 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 8/7/2010 werd ingediend door:

[M., M.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

+ [M., T.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 7/10/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) : Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché leidt af uit de voorgelegde medische attesten dat betrokkene voor haar aandoening medicamenteus behandeld wordt en een specifieke opvolging krijgt sinds 21/11/2008. Dat met de behandeling een goed resultaat bekomen werd. Dat uit aanvullende medische gegevens evenmin blijkt dat haar gezondheidstoestand significant wijzigde na aankomst in België. Dat het hier alleszins een chronische (levenslange) en levensnoodzakelijke behandeling betreft. Verder verwijst de arts-attaché naar een tweede aandoening vermeld in een medisch attest van 18/1/2011 waarin melding wordt gemaakt van op dat ogenblik invaliderende pijnklachten en behoefte aan specifieke behandeling. Dat we niet over aanvullende medische gegevens beschikken in deze context. Dat op het recentere medisch attest geen melding meer gemaakt werd van eventuele persisterende (pijn)klachten in dit verband, zodat we er redelijkerwijze vanuit kunnen gaan dat het hier intussen een afgehandeld/behandeld medisch probleem betreft en dus geen actuele e[er]nstige en/of levensbedreigende aandoening met actuele, noodzakelijke behandeling.

Wat de behandelings- en opvolgingsmethoden betreft, verwijst de arts-attaché naar een schrijven van 26/5/2009, van professor A. Babloyan waaruit blijkt dat de behandeling van deze aandoening mogelijk is en door de staat gefinancierd wordt. Dat opvolging door een specialist mogelijk is in Armenië. Dat er 7 specifieke centra zijn in Armenië: 4 in Yerevan, 1 in Gumri, 1 in Vanadzor en 1 in Kapan. Dat de specifieke behandeling opgenomen is in het basis voordelenpakket dat gefinancierd wordt door de

staatsbegroting van Armenië. Dat de zij met haar aandoening een handicapstatus heeft die recht geeft op gratis behandeling. Verder verwijst de arts-attaché naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië (zie administratief dossier) waaruit blijkt dat de nodige medicatie beschikbaar is. Verder verwijst de arts-attaché naar een e-mail van 29/09/2010 van M. Gevorgyan van het Ministerie van Volksgezondheid waaruit blijkt dat primaire gezondheidszorg beschikbaar is in Armenië en specifieke zorgen ook. Tenslotte verwijst de arts-attaché naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het SCDMTE waaruit blijkt dat de nodige medicatie of alternatieven beschikbaar zijn.

Wat betreft de toegankelijkheid merken we op dat betrokkene afkomstig is van Yerevan en dan ook terecht kan in 1 van de 4 specifieke centra van Yerevan. Gezien betrokkene samen is met haar moeder (volgens haar asielaanvraag tante ipv moeder) kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. De arts-attaché besluit dat de aandoening van de betrokkene op zich geen medische contra-indicatie om te reizen vormt. Dat uit de beschikbare medische gegevens alleszins niet blijkt dat er bij de betrokkene sprake was (is) van een (actuele) instabiele medische toestand of een (actuele) strikte medische contra-indicatie om te reizen. Dat bij een eventuele reis wel het behandelingsschema dient gerespecteerd te worden. Dat de ondersteunende aanwezigheid van een familielid of derde kan aanbevolen worden. De moeder (zie asiel: tante) kan zorg dragen voor mevrouw.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de goede integratie van betrokkene via een cursus Nederlands) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 24 maart 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekende partijen. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van 25 maart 2011 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Aangezien verweerster op tal van argumenten niet heeft geantwoord en zij bovendien verwijst naar voor verzoekers onbekende informatie die DVZ had mee dienen te betekenen samen met de bestreden beslissing.

Dat duidelijk naar rechtspraak werd verwezen in het verzoekschrift 9ter ivm de toegankelijkheid en de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie waarop niet in detail werd ingegaan.

Dat enkel een schrijven van 7 maart 2011, uitgaande van dr. [G. K.] en gericht aan [G. L.] (Medische sectie), waarin nergens gewag wordt gemaakt van een brief van 26 mei 2009, werd mede betekend.

Dat in dit schrijven dan nog wordt toegeven door de adviserende arts dat twee behandelingen die eerste verzoekster thans volgt niet beschikbaar zijn, nl calciummacetaat en fosfaatcelor lanthaan én dat eerste verzoekster terminal is...

Dat hier ook uit blijkt dat een erkenning als gehandicapte in Armenië nodig is om de behandeling kosteloos te bekomen zonder dat werd onderzocht of eerste verzoekster wel kan erkend worden, in aanmerking komt, welk de voorwaarden zijn, wat de wachttijd is e.d.

Aangezien reeds geruime tijd de richtlijnen duidelijk zijn met name dat de medische bevinding mede moet betekend worden;

Dat op basis van dit principe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich o.m. ook heeft uitgesproken omtrent de verwijzing in een beslissing naar een relatieveverslag dat eveneens niet mee werd betekend.

Dat aldus de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden nu concludante niet beschikt over gelijke wapens en zelfs niet weet welke stappen zij thans moet ondernemen:

Zie arrest 29 april 2008 in de zaak RvV 29 april 2008.

Aangezien trouwens in de bestreden beslissing wordt genoteerd: “bij een eventuele reis dient uiteraard het dialyseschema gerespecteerd te worden” terwijl uit bijgaande medische informatie blijkt dat tot op heden nog drie maal per week een strikt schema van telkens vier uur moet gevolgd worden.

Dat ook geen overzicht wordt gegeven van de wachtlijsten ivm donor mogelijkheden in Armenië terwijl verzoekster hier in België op deze wachtlijst staat.

Aangezien uit bijgevoegde stukken overduidelijk blijkt dat de medische toestand van eerste verzoekster uitermate nefast was (adviserende arts spreekt thans nog van terminaal) terwijl er thans enorme verbeteringen zijn (zie ook verslag centrum en de medische attest van dr. [C.]).

Aangezien bovendien de informatie die wordt verstrekt in het schrijven van 7 maart 2011 (dat op haar beurt verwijst naar informatie die DVZ heeft bekomen bij brief van 8 november 2010) eveneens NIET mee werd betekend samen met de bestreden beslissing.

Dat deze informatie enkel toegankelijk is voor een arts en dus ook niet voor een advocaat.

Dat verzoekster immers daarom onder een gesloten omslag de beslissing kreeg betekend op 28 maart 2011 samen met de brief van 7 maart 2011;

Dat derhalve ontbreekt de brief van 8 november 2010 en 26 mei 2009.

Dat deze informatie zelfs van belang is om te weten welke stappen zij eventueel moet ondernemen in het thuisland om in aanmerking te komen voor de medicatie, deze toegankelijk (lees betaalbaar te maken) en of de juiste (thans voorhanden in België) medicatie wel degelijk beschikbaar is.

Dat concludante hij dezer informatie van internet bijvoegt waaruit blijkt dat kosteloze medicatie aan minder vermogende wordt gegeven en deze houdbaarheidsdatum soms reeds lang is vervallen:

Dat de nieuwe en beter medicatie wordt voorbehouden voor vermogenden:

Aangezien tevens de materiele motiveringplicht wordt geschonden in die zin dat uit geen enkel gegeven blijkt waarom ook tweede verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren terwijl zij eveneens een uitgebreid verzoek heeft ingediend samen met het bewijs van integratie e.d.”

3.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

“[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing in het enige middel deze is, d.d. 10 maart 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ongegrond wordt verklaard.

In de beslissing wordt aangegeven dat op basis van de voorgelegde medische attesten geen machtiging tot verblijf kan worden afgeleverd.

In de beslissing wordt expliciet verwezen naar het schrijven vanwege professor A. B[a]bloyan die verklaart dat een behandeling mogelijk is in Armenië en dat deze door de staat gefinancierd wordt. Verwerende partij merkt op dat dit schrijven deel uitmaakt van het administratieve dossier. Verzoekster had er dus wel degelijk kennis van kunnen nemen. Verzoekende partij heeft derhalve geen belang om te eisen dat dit schrijven samen met de beslissing aan haar betekend moest worden.

In deze brief wordt zeer nauwkeurig aangegeven dat de behandeling die verzoekster nodig heeft wordt aangeboden in Armenië, dat er opvolging van een specialist mogelijk is, dat er 7 specifieke centra zijn en ook hun locatie wordt opgegeven. 1 van de 4 specifieke centra ligt in Jerevan waar verzoekster van afkomstig is. De behandeling is opgenomen in het voordelenpakket dat betaald wordt door de staatsbegroting in Armenië. Haar toestand laat toe dat zij de gehandicaptenstatus kan krijgen wat maakt dat zij recht heeft op een gratis behandeling. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

De Geneesheer - Attaché gaf ook een advies omtrent de gezondheidstoestand van eerste verzoekster en was van oordeel dat haar nierprobleem niet kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, en ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de behandeling en noodzakelijke opvolging beschikbaar is in Armenië. Er was eveneens geen nood aan mantelzorg. Er was dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland vanuit medisch perspectief.

Er wordt verwezen naar lijsten van beschikbare medicatie waaruit blijkt dat wat verzoekster nodig heeft aan medicatie ook voorhanden is in Armenië.

Verzoekende partij stelt dat in de beslissing verwezen wordt naar een relatieveverslag maar dat dit niet mee betekend werd. Het is verwerende partij niet duidelijk waar verzoekende partij op doelt. In de beslissing wordt geen melding gemaakt van een relatieveverslag.

In de mate verzoekende partij bedoelt dat zij niet weet welke stappen zij juridisch moet ondernemen tegen de beslissing, merkt verwerende partij op dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring en de

vordering tot schorsing aangeven dat verzoekster wel degelijk goed geïnformeerd is over de mogelijkheden om de beslissing juridisch aan te vechten en dus geen belang heeft bij deze bemerking.

Voor zover verzoekende partij van mening is dat zij niet weet welke stappen zij moet ondernemen om de nodige medische zorgen te krijgen in Armenië, merkt verwerende partij op dat de beslissing wat dat betreft bijzonder duidelijk is, zeker wanneer zij samen gelezen wordt met het reeds aangehaalde schrijven van dokter B[a]bloyan, dat integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier. In dit schrijven wordt bovendien aangegeven dat medische zorgen voor verzoekende partij gratis zijn door de aard van haar aandoening. De bewering van verzoekster dat zij als niet-welstellend vervallen of minderwaardige medicatie zou krijgen is derhalve niet relevant, of minstens niet bewezen of hard gemaakt.

In het advies van de geneesheer-attaché wordt aangegeven dat er geen contra-indicatie is om te reizen. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom zij van oordeel is dat dit tegenstrijdig zou zijn met de opmerking dat haar behandelingsschema wel moet gerespecteerd worden. Zij maakt niet duidelijk waarom zij vreest niet de nodige medische zorgen te kunnen ontvangen, in weerwil van hetgeen aangetoond werd in het administratieve dossier na een grondige analyse van de situatie in Armenië.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de

beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geduid dat dat eerste verzoekende partij – die lijdt aan een chronische nierinsufficiëntie – nood heeft aan een levensnoodzakelijke medische behandeling, doch dat deze behandeling ook in haar land van herkomst kan verstrekt worden. Ook wordt toegelicht dat de behandeling die eerste verzoekende partij nodig heeft in Armenië door de staat wordt gefinancierd, dat de opvolging door een specialist er mogelijk is, dat vereiste medische infrastructuur er aanwezig is en dat de nodige geneesmiddelen of alternatieven er beschikbaar zijn. Inzake een tweede aandoening die eerste verzoekende partij vermeldde wordt gesteld dat de arts die eerste verzoekende partij consulteerde er geen melding meer van maakt in een recenter medisch attest, zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat het een afgehandeld medisch probleem betreft. Tevens wordt erop gewezen dat de ambtenaar-geneesheer die verwerende partij adviseerde stelde dat de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt op zich niet verhindert dat zij zou reizen. Met betrekking tot de gegevens die geen betrekking hebben op de gezondheidssituatie van verzoekende partijen wordt gemotiveerd dat deze niet dienstig kunnen aangewend worden in een aanvraag om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden. Op grond van deze vaststellingen wordt besloten dat aan verzoekende partijen geen verblijfsmachtiging om medische redenen dient te worden toegestaan. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partijen zich bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien zij in het Rijk verblijven zonder te beschikken over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en hen derhalve het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partijen toe te begrijpen om welke redenen de bestreden beslissingen genomen werden en stellen hen in de mogelijkheid om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De Raad benadrukt verder dat de formele motiveringsplicht, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen, niet impliceert dat alle overtuigingsstukken die een bestuur verzamelde om een beslissing te kunnen nemen samen met deze beslissing aan de bestuurde dienen te worden meegedeeld. In zoverre verzoekende partijen menen dat hun standpunt steun vindt in het arrest nummer 10 791 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2008 moet, los van het feit dat arresten in onze continentale rechtstraditie geen bindende waarde hebben, worden benadrukt dat verzoekende partijen uitgaan van een verkeerde lezing van dit arrest. In voormeld arrest wordt namelijk, op grond van feiten die totaal niet vergelijkbaar zijn met deze voorliggende zaak, besloten dat een motivering niet afdoende is, maar wordt niet gesteld dat de formele motiveringsplicht een bestuur ertoe noopt om steeds de stukken waarop een beslissing gebaseerd is samen met deze beslissing te betekenen. Waar verzoekende partijen betogen dat niet in detail werd ingegaan op de rechtspraak die zij aanhaalden in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden kan het volstaan op te merken dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het advies heeft ingewonnen van een ambtenaar-geneesheer, dat werd onderzocht of eerste verzoekende partij kon reizen en dat werd nagegaan of de vereiste medische zorgen in Armenië

beschikbaar en toegankelijk zijn. Verwerende partij heeft dan ook de regels die kunnen afgeleid worden uit de aangevoerde rechtspraak strikt nageleefd. Daarenboven moet worden gesteld dat de wet van 29 juli 1991 hoe dan ook een bestuur geenszins de verplichting oplegt om elk gegeven dat in een verblijfsaanvraag wordt vermeld in detail te bespreken. De Raad kan voorts niet inzien welk belang verzoekende partijen hebben bij hun kritiek dat het eerste advies dat door de ambtenaar-geneesheer werd opgesteld hen niet kenbaar werd gemaakt, nu zij erkennen dat het tweede meer uitgebreide advies hen wel werd ter kennis gebracht en de dienstige herkomstlandinformatie die door de ambtenaar-geneesheer in het tweede advies niet werd hernomen door verweerder expliciet in de bestreden beslissing werd vermeld.

De beschouwingen van verzoekende partijen laten niet toe een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, vast te stellen.

3.3.2. De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor in het land van herkomst geen adequate behandeling bestaat waarop hij een beroep kan doen.

Het staat niet ter discussie dat eerste verzoekende partij een ernstig medisch probleem heeft. De nefrologen die eerste verzoekende partij behandelden stelden bovendien vast dat haar situatie niet verbeterbaar is. Verwerende partij oordeelde evenwel, na een grondig onderzoek, dat een adequate behandeling voor de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Deze stellingname vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt trouwens dat een van de nefrologen die eerste verzoekende partij zelf consulteerde in zijn gedetailleerd medisch attest aangaf dat eerste verzoekende partij levenslang nood heeft aan hemodialyse, dat de vereiste behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst – waarbij hij erop wees dat zij reeds er reeds behandeld werd –, en dat zij naar haar land van herkomst kan reizen. Eerste verzoekende partij bracht ook een attest aan van het Arabkir Joint Medical Center te Jerevan van 27 januari 2010 waaruit blijkt dat zij sedert 2005 medische zorgen kreeg, waarin haar gezondheidstoestand als stabiel omschreven wordt en waarin wordt gesteld dat de hemodialysesessies zonder complicaties verlopen. Verder blijkt dat verwerende partij contact opnam met professor Babloyan, verbonden aan het voormelde Arabkir Joint Medical Center te Jerevan en dat deze bevestigde dat hemodialyse (gefinancierd door de overheid) in Armenië beschikbaar is in zeven verschillende centra en dat een opvolging door een nefroloog tot de mogelijkheden behoort. Uit de inlichtingen verkregen via professor Babloyan blijkt tevens dat personen die lijden aan een chronisch nierfalen, zoals eerste verzoekende partij, een andersvalidenstatuut (“*disability status*”) krijgen en hierdoor recht hebben op een gratis behandeling. Verzoekende partijen houden dan ook onterecht voor dat verwerende partij hieromtrent geen inlichtingen zou verzameld hebben. Aangezien verwerende partij tevens aangaf dat eerste verzoekende partij ook een beroep kan doen op de (financiële) hulp van familieleden en de IOM – stelling die niet kennelijk onredelijk is en niet weerlegd wordt door verzoekende partijen – blijkt ook niet dat zelfs indien eerste verzoekende partij niet dadelijk zou kunnen genieten van een andersvalidenstatus of dat zelfs in het geval dat deze status haar niet zou kunnen toegekend worden zij hierdoor geen toegang zou hebben tot de nodige medische behandeling of geneesmiddelen. De ambtenaar-geneesheer die verwerende partij adviseerde stelde dat de medicatie die eerste verzoekende partij in België wordt toegediend ook in Armenië beschikbaar is of dat er alternatieven zijn en verwees hiertoe naar de lijst van geregistreerd geneesmiddelen die is opgenomen in het administratief dossier. Verzoekende partijen betogen dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat hij niet kon vaststellen of calciumacetaat en lanthaan in Armenië kunnen verkregen worden, doch gaan

voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer aangaf dat als alternatief calciumbevattende fosfaatbinders worden gebruikt.

Verzoekende partijen voeren aan dat uit informatie die werd verkregen via het internet kan afgeleid worden dat de kosteloze medicatie die aan minvermogenden wordt verstrekt vaak medicatie is waarvan de houdbaarheidsdatum verstreken is. Zij maken op basis van de bij hun verzoekschrift gevoegde stukken, die zij niet overmaakten aan verwerende partij zodat deze er geen rekening mee kan houden en waarvan de vertaling dusdanig is dat niet kan worden vastgesteld of hun bewering omtrent de inhoud van deze internetartikels enige grond heeft, niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht miskend werd. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekende partijen aangaven 3000 dollar gespendeerd te hebben aan hun reis naar België en dus niet blijkt dat zij minvermogend zijn.

De stelling van verzoekende partijen dat geen overzicht gegeven wordt van de wachtlijsten in Armenië inzake de mogelijkheid om een donornier te krijgen laat evenmin toe te besluiten dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. Uit de aangebrachte medische documentatie blijkt namelijk niet dat hemodialyse niet zou volstaan en dat een niertransplantatie op kort termijn vereist is. Daarenboven leert de Raad uit de hem voorgelegde stukken dat een niertransplantatie ook in Armenië mogelijk is en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de wachtlijsten er langer zijn dan in België.

Door te herhalen dat verwerende partij stelde dat bij een eventuele terugkeer eerste verzoekende partij haar dialyseschema moet volgen en door erop te wijzen dat haar huisarts attesteerde dat zij zich beter voelt wordt evenmin aangetoond dat verwerende partij de situatie foutief zou beoordeeld hebben.

Tweede verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden in haar stelling dat de *“materiële motiveringsplicht werd geschonden in de zin dat uit geen enkel gegeven blijkt waarom ook [zij] naar het land van herkomst dient terug te keren terwijl zij eveneens een uitgebreid verzoek heeft ingediend samen met bewijs van integratie e.d.”* In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk duidelijk gesteld dat gegevens die geen betrekking hebben op de medische toestand niet dienstig zijn indien een aanvraag wordt ingediend om op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden – een vaststelling die steun vindt in de wet en die niet ter discussie staat – en in het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend wordt duidelijk gesteld dat zij het land dient te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum en dit gegeven wordt door verwerende partij gestaafd met stukken.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK